

Estrup: Jeg beklager, at jeg ikke i dette Tilfælde kan være enig med den højtærede Landbrugsminister. Jeg vil for det første gøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at der er en himmelvid Forskel mellem det, at man foretager en ligefrem Ekspropriation af en Ejendom, og det, at man begrænser Brugen af den. Forholdet er i Virkeligheden det, at den, der ejer Søen, ejer Grunden med derpaa værende Vand. Naar Fiskeretten kan forlanges afløst, gælder det derfor om langt mere, end naar der er Tale om Afløsning af Jagtretten, nemlig om Benyttelsen af Grunden, som han ejer. Jeg vilde have anset det for at være heldigst, om ikke blot Bestemmelserne i 3die og 4de Stykke udgik, men at ogsaa Bestemmelsen i det andet Stykke udgik, nemlig Bestemmelsen om, at hvor Fiskeretten er forbunden med Ejendomsret over Vandet, maa der ikke ske nogen Forandring deri ved Salg eller Bortleje for længere Tid end 25 Aar. En af de store Hindringer, der er, for at Fiskeriet her i Landet kan faa nogen virkelig økonomisk Betydning, saaledes som det har andre Steder, er netop den, at der er altfor mange, der ere interesserede i det samme Vand. Fiskeriet kan ikke drives til noget af Betydning, uden at der er enkelte eller en enkelt eller i alt Fald faa, der ere raadige over Vandet. Fiskeretten i et Vand indbefatter jo det at kunne tømme Vandet for Fisk, og der er ingen Opfordring til særlig at kultivere Fisk, saaledes som man ser det andre Steder, i noget stort Maal og givende meget store Indtægter, naar man ikke er sikker paa selv at kunne fange og benytte den Fisk, man opdrætter. Det er ganske klart, at for at kunne bringe Fiskeriet frem til noget betydeligt her i Landet, hører ogsaa det, at man maa kunne, hvor det er paa-trængende nødvendigt, købe sig fri for Rovfiskeri i det Vand, hvor Kulturen finder Sted. Men andet Stykke i § 1 forbyder det jo; Fiskeretten maa slet ikke skilles fra den tilstødende Grund. Den, der har Fiskeriet i et Stykke Sø, der støder op til hans Grund, maa ikke skille den fra den tilstødende Ejendom. Men derved gøres det ham umuligt, at et saadant Vand kan faa virkelig Betydning for Fiskeavl. Jeg beklager altsaa, at den højtærede Forslagsstiller (la Cour) ikke ogsaa har foreslaaet, at det andet Stykke i § 1 skal udgaa; jeg skal meget gerne stemme for hans Ændringsforslag, som det er, men det er ikke tilstrækkeligt.

Hovedudgangspunktet for min Betæn-

kelighed er imidlertid det, at man ved at sige, at Fiskeretten er en Rettighed, som er uadskillelig fra Ejendommen, gør et Indgreb i Ejendomsretten. Hvorfor skal man forbyde den Mand, hvis Ejendom grænser til et Vand, at sælge den Del af hans Ejendom, som er dækket med Vand? Det ved jeg ikke. — Saa meget er en afgjort Ting, derom tror jeg, alle, der have noget Begreb om Fiskeri, ere enige, at et virkeligt Udbytte af Fiskeriet, en virkelig Fiskekultur kan ikke tænkes der, hvor hver enkelt tilfældig tilstødende kan drive Rovfiskeri og ødelægge det, som er blevet frembragt. Man vil gennem denne Lov forbyde, at et virkeligt Fiskevand kan komme til Stede ved, at man tilkøber sig de Rettigheder, som hindre det. Men man vil gaa videre, — og det er det, min højtærede Kollega har foreslaaet skulde gaa ud, — man vil gaa videre og sige, at enhver, der ikke har Ret, kan bore sig ind i dette Foretagende ved, under Navn af at ekspropriere Fiskeretten, i Virkeligheden at borttage et Stykke af Søgrunden, thi han kan jo ikke komme til at fiske der, uden at han har Grunden. Jeg tror altsaa, at det vilde være til meget stor Fordel for Ferskvandsfiskeriet her i Landet, om man ikke hindrede, at der kunde komme brugelig Kultur i Fiskevandene, det vilde være bedre end ligefrem at give enhver tilstødende Grundejer Ret til at kunne ødelægge, hvad der allerede er kommet til Stede. Det gælder jo her ikke blot, som den ærede Forslagsstiller bemærkede, der, hvor en Mand ejer Fiskeriet i en Sø, der støder op til hans Grund. Vi have her i Nordsjælland meget store Søarealer, som Staten har forbeholdt sig, da den solgte Gods, eller ligefrem har reserveret sig fra den Tid, da man ikke behøvede at ekspropriere for at tage. Sagen har meget større Omfang, end dette Par Linier viser eller lader formode. Jeg tror, at man er kommen noget hurtigt over disse Bestemmelser.

Et andet Punkt, som det forekommer mig, at man ogsaa er kommen lige lovlig hurtigt over, er det, at man her forudsætter, at de Mænd, der ere brugelige til disse smaa Jagtretsaflysninger omkring i Landet, — hvorved man efterhaanden har vænnet sig til den Forestilling, at næsten enhver er egnet dertil, der hører ikke nogen særlig Dygtighed til for at være Jagtafløser —, ogsaa ere anvendelige her, saa at man uden videre henviser disse betydelige Interesser til at behandles af de samme Mænd. Hvorfor? Jeg gad egentlig vide det. Det forekommer mig, at der allerede